

Joni Mitchell och jag dricker starkt kaffe

Just nu kanske Joni Mitchell
sitter och dricker sitt starka
morgonkaffe i sitt hus i det
alltid soliga och demokratiska
Kalifornien. Man önskar ju att
man satt där tillsammans med
henne och drack starkt kaffe.
Man skulle vänta på att hon
sade någonting klokt och
insiktsfullt så att rullgardinen
for upp och man var människa
igen och fick lära känna Neil Young
som den han var på det magiska
sextiotalet. Istället var man tvungen
att sköta om den odrägliga Richard
Nixon med smisk på bara rumpan
med en mattpiska. Annars så strosar
jag mest omkring i Los Angeles,
staden där alla är unga, rika och
snygga. Jag har sagt till Jim
Morrison att tänka på sin hälsa
men det hjälper inte. Vad hjälper
överhuvudtaget? Sjuttiotalet kom
och man var tvungen att börja
kompromissa och anpassa sig.
Samhällets orm tar struhtag och
man önskar att man hade tagit en
överdos heroin som alla de andra.
Joni är snäll. Eftersom jag är hemlös
och pank får jag sova i gäststugan.
Solen kommer att gå upp i morgon
också. Det är det enda som jag vet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten